

Meth Medura Foundation Pansori Project

Amersfoort, mei 2007;

Lieve mensen,

In deze nieuwsbrief willen we U vooral vertellen over onze ervaringen in Sri Lanka.

We zijn nu ruim een week terug van onze reis.

In de afgelopen weken was Sri Lanka regelmatig in het nieuws.

De LTTE (Tamil Tigers) gooiden een aantal keren bommen op installaties in Colombo, o.a. op de internationale luchthaven, die daardoor drie dagen voor alle luchtverkeer werd gesloten en daarna alleen overdag open was.

Het Sri Lankaanse leger voerde aanvallen uit in het noorden en oosten van het eiland op posities van de LTTE.

Het leger huurde MIG-straaljagers om beter boven Tamil-gebied te spioneren.

De Noorse ambassadeur (Noorwegen bemiddelt sinds het staakt-het-vurenverdrag tussen LTTE en regering) vroeg zich af of beide zijden zich opnieuw op een confrontatie voorbereiden en hoe hij hen weer aan de onderhandelingstafel kon krijgen.

Dit is het nieuws dat doorgaans in de kranten terechtkomt.

Ons verhaal is anders en staat in geen enkele krant.

Het is een verhaal dat zich afspeelt onder en naast het oorlogsgeweld en de dreiging daarvan.

Ten days in the jungle

Op ongeveer 15 km. van de demarcatielijn tussen LTTE en regeringsleger, waar het leger juist in die dagen een aanval uitvoerde, gaven wij in Islander Center, een landbouwproject van Sewalanka, een 10-daagse training aan dertig psychosociale werkers en vrijwilligers.

We schrijven daarover in de komende weken een klein boekje. **Ten days in the jungle**, maar in deze brief willen we U een eerste indruk geven van wat we daar meemaakten.

In januari van dit jaar kreeg het Psychosociale Programma van Sewalanka een nieuwe impuls, doordat er een driejarig project van start ging in zes door de Tsunami getroffen provincies: Jaffna, Trincomalee, Batticaloa, Ampara, Hambantota en Galle.

Een korte geschiedenis

We zetten de korte geschiedenis van het Psychosociale Programma van Sewalanka nog even op een rij:

In 2000 begonnen wij met het trainen van 25 jonge mensen uit Vavuniya-district, een district dat het meest getroffen is door de oorlogshandelingen en waar grote aantallen vluchtelingen in opvangkampen zitten. Onze vrijwilligers (SNV's –support network volunteers genaamd) zijn jonge mensen uit nieuw gestichte dorpen waar mensen uit de opvangkampen een nieuw leven kunnen opbouwen.

De SNV's geven ondersteuning bij psychosociale problemen en traumaverwerking en verwijzen mensen naar medische en psychiatrische voorzieningen als dat nodig is en als die er zijn.

Voor dit project gaven wij van 2000 - 2003 een groot deel van de trainingen

In december 2003 ronden wij onze werkzaamheden daar af.

De vrijwilligers, die wij hadden opgeleid waren in staat zelfstandig te werken en droegen hun kennis en vaardigheden over aan bewoners van de nieuwe dorpen en aan medewerkers van Sewalanka in Vavuniya.

Sewalanka had na de evaluatie van dit project besloten het Psychosociale Programma langzaam uit te breiden naar andere districten en begon daarmee in Mannar in januari 2004.

Ook in Mannar zijn veel vluchtelingenkampen en veel psychosociale problemen.

De door ons opgeleide vrijwilligers uit Vavuniya gaven trainingen aan een groep vrijwilligers uit Mannar en ook daar begon het programma gestalte te krijgen en in een grote behoefte te voorzien.

De nabijheid van de psychosociale hulp en het feit dat de vrijwilligers uit de dorpen zelf komen draagt daar veel aan bij.

Ze zijn in staat een groot aantal mensen te helpen door hen stressrelease technieken te leren en via counseling en befriending ondersteuning te bieden bij het verwerken van traumatische ervaringen.

In 2004 gingen wij niet naar Sri Lanka.

Tsunami

Op 26 december 2004 kwam de Tsunami, die grote kustgebieden van Sri Lanka totaal verwoestte.

Sewalanka was één van de eerste NGO's ter plaatse die hulp konden bieden.

Sewalanka heeft een jarenlange ervaring in het geven van noodhulp en ook nu waren ze in staat met grote efficiëntie noodhulp te bieden: watertanks plaatsen, tenten opbouwen, voedselverstrekking aan mensen die van alle hulp verstoken zijn, en een begin maken met het bouwen van tijdelijke onderkomens.

Tot dan toe werkte Sewalanka voornamelijk in het noorden en oosten, het oorlogsgebied, maar door de noodtoestand na de Tsunami realiseerde ze zich dat ze haar hulpprogramma moest uitbreiden naar de andere getroffen gebieden in het zuiden en westen van Sri Lanka. Daardoor verdubbelde het gebied waarin ze werkten.

Vier weken na de Tsunami kregen wij een verzoek van Sewalanka of we opnieuw een groep vrijwilligers wilden training in psychosociale vaardigheden en traumaverwerking.

De mensen uit Vavuniya en Mannar waren ingezet voor emergency-traumaverwerking in het Tsunami-gebied in het noorden en oosten, maar voor het zuiden en westen waren geen getrainde mensen beschikbaar. Bovendien spreken de mensen in het zuiden Singhalees en onze trainees uit Vavuniya en Mannar spreken Tamil.

Twee dagen na het telefoontje waren we in Sri Lanka en temidden van de puinhopen van de Tsunami gaven we trainingen aan jonge mensen, die de Tsunami overleefd hadden en bereid waren bij de opbouw van hun land te helpen.

De trainingen die we in die tijd gaven staan in ons geheugen gegrift. We schreven er een boekje over **Na de Tsunami**.

In 2005 en 2006, tijdens de noodhulpfase na de Tsunami, gingen we twee keer een maand naar Sri Lanka en gaven we telkens een groot aantal trainingen, zowel aan de oude groep psychosociale werkers uit Vavuniya en Mannar als aan de nieuwe groepen uit Galle, Kalutara, Hambantota, Mannar, Ampara, Trincomalee en Batticaloa.

Het was een intensieve en wonderlijke tijd.

Eind 2006 was de fase van noodhulp en emergency voorbij.

De meeste internationale NGO's vertrokken naar de volgende internationale calamiteit: de aardbeving in Pakistan, naar Darfur of Oost Timor.

Sri Lanka bleef achter met de ervaringen van de Tsunami, de herinnering aan de overweldigende internationale noodhulp die na de Tsunami was gegeven en de opgave om het land nu zelf verder op te bouwen.

Sewalanka bleef ook, inmiddels verdubbeld in omvang en met de gigantische taak om zowel in het noorden en oosten als in het zuiden en westen de wederopbouw te ondersteunen.

In voorjaar 2006 werd duidelijk dat de gevolgen van de Tsunami het vredesproces ernstig hadden verstoord, er waren grote fricties tussen LTTE en regering. Het staakt-het-vuren verdrag uit 2002 werd regelmatig van beide zijden geschonden. In juli 2006 zette de Europese Unie de LTTE opnieuw op de lijst van terroristische organisaties.

Wij zouden in augustus 2006 opnieuw naar Sri Lanka gaan om met Sewalanka het Psychosociale Programma te evalueren en te kijken hoe het programma versterkt en verdiept zou kunnen worden.

In augustus verslechterde de veiligheidssituatie in Sri Lanka dramatisch en Sewalanka raadde ons af om te komen. De LTTE had bedreigd Europeanen te ontvoeren, de Monitoring Comité (bestaande uit vnl. Noren en Denen), die de schendingen van het staakt-het-vuren verdrag onderzocht en rapporteerde, was teruggeroepen en er werden 15 mensen van een Franse NGO vermoord.

We moesten afwachten tot de situatie verbeterde.

Ook in november 2006 konden we niet gaan, de situatie was zo mogelijk nog slechter.

Nieuwe ontwikkelingen

Uiteindelijk gingen wij pas weer in april 2007.

Maar intussen was er binnen Sewalanka van alles gebeurd.

Er was in maart 2006 een nieuwe coördinator voor het Psychosociale Programma benoemd met wie we plannen voor een eigen psychosociale training voor Sewalanka hadden ontworpen.

In de twee jaren na de Tsunami waren allerlei hulpverleners het land in gekomen, die hun traumaverwerkings- en psychosociale technieken links en rechts hadden onderwezen.

Sommige van die technieken konden in Sri Lanka worden gebruikt, maar de meeste trainingen werden gegeven zonder enig gevoel voor de cultuur van het land en andere technieken waren veel te gespecialiseerd en westers georiënteerd.

Ook psychosociale vrijwilligers en werkers van Sewalanka hadden aan deze trainingen deelgenomen, maar bij een grondige evaluatie in maart 2006 bleek dat ze unaniem zeiden dat ze geen idee hadden hoe ze daarmee in de dorpen konden werken.

Op grond daarvan besloot Sewalanka een eigen psychosociale training te ontwikkelen waarin twee facetten van belang waren:

1. Het Sewalanka Psychosociale Programma moest werken vanuit de Sri Lankaanse cultuur en daarin technieken ondersteunen en inbrengen, die door de mensen in de dorpen zelf gebruikt konden worden

2. Het Sewalanka Programma moest ingebed worden in het ontwikkelings-en opbouwwerk van Sewalanka en daarin geïntegreerd worden

Er brak een periode van studie en nadenken aan, die resulteerde in een eigen psychosociale benadering voor Sewalanka, gebaseerd op de PEMS-levels van de Pansori benadering. Deze ontwikkeling viel samen met een grondige verandering in organisatie en management van Sewalanka zelf.

Het Psychosociale Programma werd vanaf nu een integraal onderdeel van het beleid van Sewalanka en dit betekent dat ook de ontwikkelingsstaf die de opbouwprojecten uitvoert, wordt getraind in psychosociale basiskennis en bewustwording hoe psychosociale problemen het ontwikkelingswerk beïnvloeden.

Our Home

In maart 2007 begon deze nieuwe fase.

Een Maleisische organisatie, Force of Nature, was bereid voor een periode van drie jaar een Psychosociaal Programma van Sewalanka financieel te ondersteunen.

In zes districten, die door de Tsunami getroffen zijn, worden in nieuw gebouwde, permanente woningbouwprojecten zes kleine centra gebouwd: **Our Home**

In deze centra worden tal van activiteiten georganiseerd: er is een counseling ruimte, een kindtherapie ruimte, een kleine bibliotheek met informatie over werkmogelijkheden en televisie en kranten en er is een gemeenschapsruimte waarin vergaderingen en bijeenkomsten kunnen plaatsvinden van de dorpsorganisatie (CBO – community based organization), waar de vissers training ontvangen in ondernemersschap, moeders bijeenkomen voor informatiebijeenkomsten over opvoeding, voeding, eerste hulp en mogelijkheden om bij te verdienen.

Om het centrum heen is een kleine beschaduwde kinderspeelplaats voor kleuters en peuters.

Ieder centrum heeft zes medewerkers; drie professionele psychosociale werkers en drie vrijwilligers.

Het centrum is 7 dagen per week open en ligt in permanente woonprojecten voor mensen, die daarheen verhuisd zijn na de Tsunami. Vaak wonen ze kilometers van hun oude woonplaats vandaan en ver van hun eigen gemeenschap.

Het wonen in deze projecten is vergelijkbaar met de trek naar de stad in de jaren 50 en 60 in Europa, toen grote groepen mensen het platteland verlieten en terecht kwamen in de nieuwe woonwijken, die overal rondom de steden verschenen.

Kenmerkend voor die nieuwe wijken was: het gebrek aan voorzieningen, het slaapsteden karakter, het gebrek aan gemeenschap en onderlinge verbondenheid, het hoge percentage echtscheidingen en een hoog aantal zelfmoorden.

Soortgelijke problemen zien we nu ook in Sri Lanka en daar komen de traumatische ervaringen van oorlog en Tsunami nog bovenop.

Opnieuw de ‘ten days in the jungle’

Onze voornaamste taak tijdens onze reis in April was het trainen van de psychosociale werkers en vrijwilligers van deze nieuwe **Our Home** centra. Uit ieder district waren zes mensen geselecteerd en aangesteld, een gemengde groep mannen en vrouwen uit de verschillende gemeenschappen van Sri Lanka: Tamils, die veelal Hindu zijn, Singhalezen, die meestal Buddhisten zijn, Moslims en Christenen, die Tamil of Singhalees kunnen zijn. Een wirwar van cultuurverschillen en in ieder geval drie verschillende talen: Singhalees, Tamil en Engels, omdat wij erbij waren.

Op 23 april verzamelde zich een groep van 31 mensen in het Islander-project (in verband met de oorlog konden de mensen uit Jaffna niet deelnemen). Temidden van een adembenemend mooi landschap wordt bij Rajangana een permanent trainingscentrum en een biologisch landbouwproject opgebouwd. Toen we er vorig jaar maart waren, was net met de bouw begonnen en dit keer gingen wij erheen met onze groep in de verwachting dat de gebouwen klaar zouden zijn en dat we daarin zouden slapen en werken. Niets was minder waar, de gebouwen stonden er, maar het water was nog niet aangesloten, er was geen meubilair en geen materiaal.

We moesten slapen in de tijdelijke gebouwen op een kwartier lopen van het nieuwe trainingscentrum. Die tijdelijke gebouwen zijn opgetrokken uit hout en hebben palmladeren als dakbedekking en tijdens een flinke bui lekken die als een mandje.

Wat te doen? De tijdelijke gebouwen waren totaal ongeschikt voor ons trainingsprogramma en de gezamenlijke ruimte daar te klein om in te werken. We besloten dat we de tijdelijke ruimtes zouden gebruiken om te eten en te slapen, maar overdag naar de nieuwe gebouwen te gaan en daar de training te geven.

Dat bleek een geweldig besluit. Natuurlijk was het ingewikkeld zonder toiletten, zonder water, met een primitieve elektrische verbinding, met thee die gebracht en gehaald moest worden, met het heen en weer sjouwen van alles wat we tijdens de sessies nodig hadden, maar de dagelijkse wandeling over het land vergoedde veel en na een paar dagen was iedereen trots dat wij de eerste trainingsgroep in het Islander-center waren.

Het centrum ligt prachtig aan een rivier met kleine waterval en krokodillen!! en overal vanuit de gebouwen is er contact met de natuur.

Hoe zagen onze dagen daar eruit?

's Morgens om 7 uur krijgen we bedthee (sterke thee met melk en suiker) en om 7.20 uur beginnen we de dag met 40 minuten meditatie, energy-practice en ontspanningstechnieken . Om 8.00 uur ontbijt en na de wandeling naar de nieuwe gebouwen beginnen we daar om 8.40 uur aan de eerste sessie van die dag.

Om 11.00 uur wordt er thee gebracht en dan volgt tot 13.00 uur de tweede sessie.

Tegen die tijd is het echt warm geworden en lopen we onder paraplu's om ons tegen de brandende zon te beschermen terug naar de tijdelijke gebouwen voor de lunch.

Het trainingsteam had een rustpauze ingelast tot 15.30 uur omdat het dan extreem warm is.

Maar na de eerste dag wordt dat op verzoek van de groep veranderd naar 14.30 uur onder het motto: We zijn hier om te leren en niet om te rusten.

Van 14.30 – 17.00 uur is er opnieuw een sessie en van 17.00 – 19.00 uur zijn er sportactiviteiten of community games. Daarna moeten we snel terug naar de tijdelijke gebouwen, want na 19.00 uur is het donker. Dan is er van 19.30 – 20.30 uur nog een laatste sessie van die dag, afgerond met de avondmaaltijd om 21.00 uur.

Om 21.45 uur gaan alle lichten uit.

Impressies van de training

Een late vrijdagmiddag waarin de warmte van de dag nog natrilt. Die ochtend zijn de vier moslimmannen voor hun wekelijkse gebed vertrokken naar een moskee op 15 km. van het centrum. Wij hebben met de rest van de groep doorgewerkt en nu zullen we hen hetzelfde leren. Onze vertaler Sylvester is erbij en we leren hen een manier om het centrale zenuwstelsel en brein te ontspannen en zo stress te verminderen. Het is een ontspanningstechniek waarbij we hun hoofd moeten aanraken en Yvonne demonstreert het op één van hen. Daarna oefenen zij op elkaar en praten we na over de oefening en de

toepasbaarheid ervan. In dat nagesprek vertelt één van hen over een cliënt, die hij heeft gehad en die in een ernstige psychose terecht kwam. Had deze techniek een psychose kunnen voorkomen? In welke gevallen kan het goed toegepast worden? Is medicijngebruik een contra-indicatie? Dat nagesprek wordt een diepgaande uitwisseling over cultuur: hoe is dat met aanraking in de moslimcultuur, hoe kunnen nieuwe technieken en methodes zo geïntroduceerd worden dat het opgenomen wordt in het dagelijkse leven. Eén van de moslimmannen is een imam, die studeerde in madrassa's in Pakistan en Saoedi-Arabië en juist hij verbaast ons door zijn openheid naar nieuwe methoden om mensen te helpen. Deze moslims vertellen ons ook dat zij praktisch nooit contact met de andere bevolkingsgroepen hebben en dat het voor hen heel bijzonder is om iets te leren over de andere religies en met hen samen in deze training te zijn.

Op één van de volgende dagen komt een Tamil-vrouw naar Addy toe om over haar persoonlijke ervaring te vertellen. Het is tijdens de twee dagen waarin we het emotionele aspect van de PEMS-levels behandelen. Werken met gevoelens en emoties is in Sri Lanka ongebruikelijk, gevoelens worden ontkend en zeker niet in het openbaar geuit. Wij vertellen over het belang van het ervaren en uiten van emoties in de verwerking van psychosociale problemen en trauma's en vertellen hoe belangrijk het is dat zij als psychosociale werkers hun eigen emoties kennen en onder ogen leren zien. We doen met hen een brainstorm over welke emoties er zijn en op het bord komt een lange lijst te staan. Vervolgens krijgen ze drie vragen, die ze eerst voor zichzelf moeten beantwoorden, dan in paren uitwisselen en vervolgens in de grote groep vertellen. De drie vragen zijn:

- wanneer heb je voor het laatst gehuild
- wanneer ben je voor het laatst woedend geweest
- welke emoties van de lijst heb je nog nooit ervaren

Het gesprek in de grote groep is opnieuw een bijzondere ervaring. Eén van hen opent het gesprek door te zeggen: Ik heb de afgelopen nacht voor het laatste gehuild, ik ben vannacht ook woedend geweest en ik ken alle emoties van de lange lijst, die we maakten. Er gaat een schok door de groep als hij hierover zo openlijk vertelt, maar het breekt het ijs en plotseling gaan allerlei mensen over hun gevoelens vertellen en daaraan gekoppeld over de problemen, die ze hebben. Vanaf dat moment zijn er ook steeds deelnemers, die individueel met één van ons willen werken en één daarvan is de Tamil-vrouw, die naar Addy toekomt. Ze heeft een vriendin meegebracht, die twee woorden engels spreekt, maar het gesprek speelt zich voornamelijk in het Tamil af, afgewisseld met heftige huilbuien. Drie kwartier vertelt en huilt ze over wat er in haar leven is gebeurd. Addy begrijpt eruit dat haar moeder gestorven is en dat er een aanval op haar dorp is geweest. Ze begrijpt ook dat ze bang is nu ook haar vader nog te verliezen. Maar de details zijn niet van belang, de tranen en het zich uitspreken zijn veel belangrijker. Als het huilen stopt en de tranen gedroogd zijn is haar gezicht totaal veranderd. Ze lijkt plotseling jonger en haar ogen staan helder. Vanaf dat moment is zij degene, die met grote regelmaat en ernst iedere morgen bij het beeld van Ganesha, een Hindugod, een **Puya**, een meditatie en ritueel uitvoert, waarvoor wij steeds worden uitgenodigd en waaraan ook andere deelnemers gaan meedoen. In de evaluatie zegt ze dat deze **Puya's** haar weer het vertrouwen hebben gegeven om door te gaan.

Tijdens de rustpauzes wordt er in de rivier om het land heen gezwommen. Mannen en vrouwen apart en vrouwen geheel gekleed. Omdat het steeds regent 's nachts is de rivier hoog en woest. Het zwemmen wordt een moment van rust en afkoeling op het heetste moment van de dag.

Dan wordt het Vesak-tijd. **Vesak** is een Boeddhistisch feest te vergelijken met onze Kersttijd. De geboorte van Boeddha wordt gevierd en het is net als Kerstmis bij ons een lichtfeest en een familiefeest.

In het begin van de training zeggen de boeddhistische deelnemers nog dat ze voor Vesak naar huis gaan, want het is zeer ongebruikelijk om dan niet bij je familie te zijn.

Maar dat verandert als wij voorstellen gezamenlijk met de hele groep Vesak te vieren.

Het belangrijkste van Vesak is het maken van grote lampen van gekleurd sitspapier en lange slingers. De groep wordt verdeeld in drieën, iedere groep zal zijn eigen lampen maken en iedere groep bestaat uit mensen van de verschillende religieuze groepen en mensen, die twee verschillende talen spreken.

Het samen maken van de lampen wordt een hoogtepunt tijdens de training. Tot diep in de nacht wordt er aan de prachtigste lampen gewerkt, die op Vesak worden opgehangen en verlicht. We zullen met de hele groep op de dag van Vesak naar de grote tempel in Anuradhapura gaan, de oudste tempel in Sri Lanka om deel te nemen aan de tempelrituelen. De dag voor Vesak vallen de bommen op het vliegveld in Colombo. Dat doorkruist onze plannen, de situatie in het land is zeer gespannen, de mogelijkheid dat er op Vesak nog een aanslag gepleegd zal worden is groot en we moeten besluiten onze gezamenlijke tocht naar de tempel te annuleren. Alleen de boeddhisten gaan 's morgens naar een kleine tempel op 12 km. afstand van het centrum en de rest werkt door aan de lampen. Als het donker is worden de lampen opgehangen en overal kleine olielampjes neergezet, er wordt gedanst en er worden kleine spelletjes gedaan onder het genot van een glas water.

Iedereen geniet en taal en cultuur blijken geen obstakel, maar juist een verrijking, omdat vanuit iedere cultuur eigen vormen van theater en spel worden opgevoerd.

Zo zijn er in die 10 dagen vele ervaringen, de samenwerking in het multiculturele team, de grote Hindu-puya voor het beeld op het terrein, het community-spel met de eieren, de gesprekken over de problemen rond alcohol, drugs en seksueel overdraagbare ziekten. De introductie van de PEMS-levels, de uitwisseling over traditionele geneeswijzen in de verschillende gemeenschappen en culturen van de Sri Lanka.

Het is een fantastische tijd en aan het einde van de training nemen we afscheid van elkaar in het bewustzijn dat nu ieder weer teruggaat naar de eigen situatie die in de afgelopen 10 dagen onzekerder en onveiliger is geworden. We plannen de volgende training voor begin november, maar weten niet of en hoe we iedereen dan zullen terugzien.

Het leggen van de eerste steen

In de volgende dagen overleggen we binnen Sewalanka over het project en beschrijven en evalueren de training.

De laatste week gaan we naar Galle en Hambantota.

In Galle leggen we de eerste steen voor het **Our Home centrum** en in Hambantota bekijken we het stuk land dat voor het centrum beschikbaar is gesteld. Beide centra liggen middenin een nieuwe woonwijk. In Galle staan er 1000 huizen en in Hambantota verrijst een wijk van ruim 2000 huizen.

We hebben geld nodig

Deze eerste training was een groot succes. Het is een bijzondere groep mensen, die in uiterst moeilijke situaties een uitdagend en vernieuwend project gaat uitvoeren. De samenwerking met Amuthan, de coördinator en Prasad, de klinische psycholoog is soepel en we vullen elkaar geweldig aan. Na de evaluatie van de training vraagt Sewalanka ons of we de komende drie jaar als consultant bij het project betrokken willen blijven.

Wij zeggen toe dat we de komende drie jaar het project zullen begeleiden en een groot deel van de trainingen op ons zullen nemen. Dat betekent dat we minstens tweemaal per jaar naar Sri Lanka zullen gaan, telkens voor een periode van 4-6 weken.

Tot nu toe hebben we dit werk geheel op vrijwillige basis gedaan en een aanzienlijk deel van de kosten zelf gedragen.

De Maleisische organisatie heeft zich garant gesteld voor de kosten van het project binnen Sri Lanka, de bouw van de centra en de kosten van de psychosociale werkers en vrijwilligers. Sewalanka heeft toegezegd dat zij onze verblijfkosten in Sri Lanka voor haar rekening neemt. Voor een deel van de reiskosten kunnen we een beroep doen op ondersteuning van een kleine stichting, maar we komen geld tekort.

Er zijn iedere reis kosten, die ongedekt zijn: ongeveer € 1000,-- per keer en ook voor ons zou er een onkostenvergoeding moeten zijn van € 1500,-- per keer

Dat komt in totaal neer op een bedrag van € 5000,-- per jaar.

Eerlijk gezegd weten we niet goed hoe we dat geld bij elkaar moeten krijgen.

We kunnen rekenen op uw ondersteuning en bijdragen aan het project; maar die dekken dat bedrag op geen stukken na.

We hopen dus op een wonder en vragen U daaraan mee te helpen door over dit project met andere mensen te spreken, ze erover te vertellen en hen te vragen om een regelmatige financiële bijdrage te geven. Wij van onze kant houden U en hen minstens tweemaal per jaar op de hoogte van het verloop van het en vertellen over de ups en downs ervan.

Voor overmakingen kunt U gebruik maken van **het postgironummer 3868696 t.n.v. St. Meth Medura, Le Boulard, 58230 Ouroux-en-Morvan**. Als U via Internet geld overmaakt verschijnt St. Meth Medura Frankrijk op uw scherm.

Wilt U erbij vermelden dat het geld bestemd is voor het Pansori-project?

We zijn aan het einde van een lange brief, waarin we U alleen over Sri Lanka hebben geschreven. Er zijn natuurlijk nog allerlei andere, spannende en nieuwe ontwikkelingen te melden. Daarover schrijven we U in het najaar uitgebreid.

Als U deze brief per e-mail wilt ontvangen, wilt U ons dan uw e-mail adres sturen voor zover we dat nog niet hebben.

We wensen U een fijne zomer,

Yvonne de Bruijn
Le Boulard,
F-58230 Ouroux-en-Morvan
Tel. 0033386782259
E-mail: methmedura@free.fr
Websites: www.methmedura.org en www.pansori-network.org

Addy J.H. Wartena